

пълнолуние бихме имали лунно затъмнение. Това, обаче, не се случва, защото Лунната орбита е наклонена към плоскостта на Еклиптиката на единъ жгълъ отъ около 5° . Това е причина, не само за по-рѣдкитѣ лунни затъмнения, но и за още по-рѣдкитѣ слънчеви такива.

Точкитѣ, въ които Лунната орбита пресича Еклиптиката се наричатъ възли. Именно, когато Лунната се случи въ нѣкой отъ своитѣ възли и сжщевременно въ противоположностъ на слънцето, се случватъ и пълнитѣ Лунни затъмнения.

Слънчева планетна система

Споредъ Кантъ-Лапласовата теория, отъ начало слънчевата система е представлявала една мжглявостъ, подобна на многото такива, наблюдавани въ вселената презъ телескопа. Тази мжглявостъ е заемала грамадно пространство далечъ извънъ орбитата и на най-отдалечената планета. При застиването на тази извънредно гореща и рѣдка маса, което е ставало вследствие на лжчеизпускането, отначало тя се е оформила като едно грамадно кълбо, състоящо се отчасти отъ огнетечна и отчасти отъ газообразна материя. Около екватора на това кълбо, вследствие на голѣмата центробѣжна сила, сж се образували прѣстени, които следъ време сж се откъсвали отъ централното ядро, събирали сж се въ самостоятелни кълба и, вследствие на голѣмата имъ първоначална скоростъ, сж продължавали да се движатъ около централната маса.

Така последователно сж се образували планетитѣ на слънчевата система, една отъ които е и нашето обиталище — земята.

При своето отдѣляне отъ първичната маса, планетитѣ сж представлявали все още огнетечни, а да-